

ning om et familieliv med en ægtefælle fra hjemlandet i Danmark. Embedsmændene kunne ikke både overholde menneskerettighederne og lovens øvrige tekst.

Som baggrund for fortolkningen af »berettiget forventning« henvises, i bemærkningerne til lov nr. 365, til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som baggrund for fortolkningen. Ingen domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol var dog nævnt. I nærværende lovforslag henvises så til rættssagen mellem Det Forenede Kongerige og Abdulaziz m.fl. som begrundelse for den fortsatte opfattelse af, at man kan nægte familiesammenføring til flygtninge, der har giftet sig efter flugten. Problemet er, at denne dom omhandler indvandrere og ikke flygtninge. Dermed er praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol misforstået. Da det åbenbart er denne dom, den hidtidige praksis har bygget på, er det ganske enkelt lovsjusk i første omgang, og at det bliver gentaget i den nye lovgivning er dermed en fortsættelse af en forkert praksisfortolkning.

Med hensyn til det samlede lovforslag skal Det Radikale Venstre først og fremmest beklage, at Ministeriet for Udlændinge og Integration endnu engang fremsætter et lovforslag, som omfatter en række forskellige emner, som har meget lidt med hinanden at gøre. Det Radikale Venstre kunne støtte væsentlige dele af lovforslaget, men tvinges til at stemme nej, dels fordi lovforslaget indeholder en række dybt problematiske forslag, dels fordi det overordnede kunstneriske indtryk lader alt for meget tilbage at ønske:

- Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget om strengere straf og længere karenstid for ulovligt arbejdende udlændinge. Vi tvivler på, at forslaget har nogen større effekt og henholder os til de høringssvar, som har peget på, at forslaget om 15 års karenstid strider mod kravet om proportionalitet mellem forbrydelse og straf. Og i øvrigt finder vi det kritisabelt, at der de facto bliver tale om dobbeltstraf for ulovligt arbejde.
- Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget om strengere straffe til danskere, som medvirker til udlændinges ulovlige arbejde. Vi tvivler på, at det praktisk lader sig gøre at vurdere, i hvor høj grad danskere, som måske blot har stillet en bolig til rådighed, er sig bevidste, at de bistår til en udlændings ulovlige arbejde.

Dermed mener vi, at der endnu engang er tale om tom symbolpolitik.

- Det Radikale Venstre ville meget gerne støtte afskaffelsen af den såkaldte madkasseordning. Vi ønsker dog kontantudbetaling og ikke kantineordning til børnefamilier, syge og mennesker, som de facto er forhindrede i at udrejse (f.eks. irakere). Ikke mindst fordi vi er optaget af problemerne i forhold til børnekonventionen. Høringssvarene har peget på, at når børnefamiliernes kostordning påvirkes af forældrenes vilje til at samarbejde med myndighederne (kantineordning til dem, som ikke medvirker til hjemsendelse), så sker der de facto en forskelsbehandling af børnene på baggrund af deres forældres forhold – hvilket er i strid med konventionen.

Endvidere synes det at være et spareforslag. Det Radikale Venstre ønsker provenuet anvendt til generelt at forbedre vilkårene i asylcentre og beklager, at vi ikke har kunnet få indblik i ministerens planer for provenuet.

- Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget om ret til at indhente lægefaglige helbredsoplysninger uden patientens samtykke. Høringssvarene har peget på det stærkt kritisable i at bryde fortrolighedsforholdet mellem læge og patient – som bliver en konsekvens, når ansøgeren ikke kan stole på, at oplysninger givet til lægen ikke videregives uden ansøgerens samtykke.

Det er endvidere helt uacceptabelt, at den økonomiske byrde ved yderligere helbredsundersøgelser lægges på ansøgeren – endda uden klageadgang.

- Det Radikale Venstre ville meget gerne støtte forslaget om, at ministerens beskikelsesret til Flygtningenævnet fjernes. Dog beklager vi, at forslaget ikke går længere, og sikrer de relevante NGO'er en plads i Flygtningenævnet. Det Radikale Venstre er dog ualmindelig tilfreds med, at regeringen med dette lovforslag synes at anerkende kritikken rejst af Europarådets menneskerettighedskommissær, Alvaro Gil-Robles. Denne kritik er tidligere blevet afvist, med at regeringen ikke fandt, at deres egen udlændingelovgivning var i strid med menneskerettighederne. Det er således både glædeligt og overraskende, at regeringen nu synes at tage kritikken alvorligt. Dog er det trist, at regeringen – frem for tydeligt at anerkende menneskerettighedskommissærens arbejde – synes at